

[Henry Christensen.]

ærede minister vil sikkert tilgive mig, at jeg ikke går ind i en drøftelse af dette program, for det vil jo være ugørligt på det foreliggende grundlag. Jeg vil snarere sige, at alt det, den højtærede minister sagde herom, endnu stærkere begrunder vort standpunkt om ønskeligheden af, at der, inden man var begyndt på snart det ene, snart det andet, snart det tredje, blev skabt og fra den højtærede ministers side sikret folketinget en rimelig mulighed for netop at drøfte sammenhængen i alle de ting, som den højtærede minister her var inde på. Det var det, vi havde bedt den højtærede minister om, og det er det, vi ikke forstår, at netop den nuværende højtærede undervisningsminister ikke har villet efterkomme.

Den højtærede minister ville dernæst give nogle konkrete begrundelser for de to bevillinger, det særlig drejer sig om. Den højtærede minister siger, at man kan ikke sætte nogen almindelige grænser, det må bero på et konkret skøn. Hvad ligger der så tilbage af folketingets parlamentariske kontrolmulighed, og hvem er det, der skal udøve dette konkrete skøn? Det er ministeren, og det vil altså sige, at derved er folketinget i realiteten sat ud af spillet. Hvis ministeren skønner, at her kan folketinget få lov til at få en reel behandling, kan folketinget få det. Hvis ministeren skønner, at det ikke er tilfældet, vil ministeren altså opretholde sin ret til at fortsætte med de store millionbevillinger, som vi har oplevet det her. Det kan ikke være rigtigt (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard:] Man kunne jo styrte ministeren!). Ja, det håber jeg også, vi får støtte til, og hvis den højtærede økonomiminister ville følge sine synspunkter fra 1953, havde vi yderligere én til at styrte regeringen (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard:] Det er fuldkommen falsk!)

Formanden: Jeg henstiller til ministrene ikke at afbryde.

Ordføreren for forespørgerne (*Henry Christensen*): Jeg synes, der er meget af det, den højtærede undervisningsminister sagde, der er en yderligere begrundelse for vort krav om at få skabt grundlag for en samlet drøftelse.

Ser vi på de enkelte bevillingsansøgninger, siger den højtærede minister: det var så og så nødvendigt, at de gik igennem aldeles omgående. Ja, den ene blev forelagt den 10. april, og den blev altså ikke færdigbehandlet i sidste folketingsår. Den er nu med igen i finansudvalget i det nye folketingsår, men hvis den var blevet fremsat som et lovforslag den 10. april sidste år, var der vel stor mulighed for, at den kunne være blevet færdigbehandlet forrige folketingsår, og at man hurtigere havde fået klaret det bevillingsmæssige grundlag og samtidig havde givet folketinget adgang til en mere reel behandling af tingene. Fra den 10. april og til vi sluttede omkring den 4.-5. juni, var der små to måneder, hvori lovforslaget, hvis folketinget havde skønnet, at det var nødvendigt, det kom igennem, sagtens kunne være behandlet. Der er altså ikke i sagens natur noget, der nødvendiggør, at den bevilling var kommet alene til finansudvalget, uden om en egentlig behandling i det høje ting.

Ser vi på den anden bevilling, den, der kom til finansudvalget den 3. september, måtte den højtærede minister vel påregne, at der ikke kunne ske nogen stillingtagen til en bevilling, der omfattede 33,6 mill. kr. — for det var til påbegyndelsen af et arbejde til dette løb, den højtærede minister søgte bevillingen — før folketinget trådte sammen i det nye folketingsår. Der kunne altså godt ved begyndelsen af det nye folketingsår være fremsat lovforslag også om denne sag, og det høje ting kunne have skønnet, om der var grund til, at man skyndte sig meget med at gøre sagen færdig. Den blev først færdigbehandlet af finansudvalget omkring den 1. november eller i de allersidste dage af oktober.

Jeg kan altså ikke se, at den højtærede minister over for det høje ting har dokumenteret, at det var aldeles nødvendigt, eller at der var presserende grunde til at gå uden om et egentligt lovforslag i det høje ting. Jeg tror, at det, der ligger bag, er, at det vel har været bekvemt for den højtærede minister, sådan som det måske også har været det i tidligere tilfælde, at gå denne vej. Det er blevet mere betænkeligt af to grunde, dels fordi vi nu har et etkammersystem med de rettigheder, der i øvrigt er tilsikret mindretallet, som jeg